

drezdai előadásának előkészületeiről. A fiatal zeneszerzők mindig igen türelmetlenek. Legyen kedves, és idézzen emlékezetébe a mi kitűnő barátainknak, üdvözlje nevemben báró Véghet, gróf Apponyi Albertet, Eötvös asszonyt s leányait, Polixéniát és . . . már majdnem ideírtam valaki nevét, egy bájos és szellemes asszonyét, aki engem megfosztott kegyétől. Isten vele. L. F. Bayreuth, 81. okt. 8. Wahnfriedben nagyon megható módon ragaszkodnak emlékéhez. Wagner most fejezi be a Parsifal második felvonásának hangszerelését és szenvedélyes gondnal dolgozik. Ismét csodálatos és nem hallott dolgot fogunk hallani. Humperdienc úr, a három Alapító «Mozart, Mayerbeer, Mendelsohn,» háromszoros szerencsés doktora dolgozik itt a Parsifal partitúrájának másolatán; Rubinstein József folytatja zongora-átételét, jelenleg Palermóban és befejezi Bayreuthban. Más művészek is, a híresség kedvéért, résztvesznek az *Opus magnum* másolásának munkájában, melynek előadását 1882 júliusában fogjuk megtapsolni. Csodálatos és nagyvilági felvonulás lesz ez. P. S. A dicsőséges Spiridion volt oly szórakozott, hogy egy kis aranyórát, melyet csak használatra adtam neki, amíg engem szolgált, elvitte magával. Kérem, kérje meg Spiridiont, adja vissza újévig az órát s ön majd nekem átadja, mikor Pestre megyek 82. januárjában.

TÉL.

Vides, ut alta . . .

Horatius.

Nézd, a Ság tetejét hófuvatok fedik,
S minden bús teletésre dől.

Berzsenyi.

Nézd, már az Orbán-hegy derekát a hó
befödte, kedves, fenyvesein fehér
lepel ragyog, palakja tükrét
jéggel az éji fagyok bevonták.

És mindenütt nagy csönd. Tavaszon, talán
emlékszel, jeslő lombok alatt, vidám
napfényben jártunk arra, rajtad
kék ruha volt, a karod mezítlén

bőrét a selymes szél simogatta, lágy,
fürtös virágok illata szállt felénk,
s a kertekből kikandikált a
jázminok és violák tejútja.

Kinyújtózkodtál, kebleidet szelid
hullám emelte, nedvesen ajkaid
szétváltak és gyöngy fogsorodra
ráragyogott a mohó nap. Édes,

lehullt a jázmin, elhidegült a nap,
s a tűnt tavasz már vissza sosem jöhet,
holt rongyait, múlt kedveinket
elnyűvi már a falánk enyészet.

De hó alól és sírok alól kitör
szerelemünk vérszín rózsavirága, és
a halhatatlan csókok izzó
lángjaival kacag a világra!

Rónay György.